

Bình Yên

Từ giữa những con đường đầy bụi và ồn ào của Sài Gòn, cô đi về phía biển. Một làn gió nhẹ thoảng qua làm mái tóc của cô gái che đi một nửa mặt người. Thụy Đan khẽ lấy tay vén lại mái tóc, nhìn xa xăm về phía biển cả. Biển chiều vẫn thế, đậm buồn nhưng đẹp và thân thiết, quen thuộc biết bao. Vẫn là những con sóng vỗ bờ trong vô tận, vẫn là những ánh dương vụt tắt, nhường chỗ cho cái màu xám xịt đang che kín cả bầu trời. Xa xa, những chiếc thuyền con cũng đã bắt đầu thả đèn đi đánh cá. Không gian yên tĩnh đến lạ thường. Cái mùi mặn mặn của nước, của gió như hòa quyện vào không khí, lan tỏa lên từng làn da, thấm thịn,ngấm sâu vào tận xương tủy của cái người đang đứng đó, trước cái bao la của biển cả mênh mông.

Không biết từ bao giờ, Thụy Đan lại yêu biển đến như vậy. Yêu, như yêu từng hơi thở của sự sống, như sự vĩnh hằng của lòng tin về con người và Chánh Pháp vô biên. Biển bao la thế, còn con người thì

nhỏ bé biết bao. Biển đôi khi ồn ào mãnh liệt, lại có lúc dịu dàng đến không ngờ. Biển vô tư, nghịch ngợm; cũng có lúc yêu thương và vỗ về sóng, gió. Biển như một cô gái bao dung, một cô nàng đa tính cách; và – một con người toàn mỹ. Thụy Đan chợt giật mình..Uhm.. đã có người bảo cô là một con người cầu toàn, lúc nào cũng đi tìm kiếm sự hoàn mỹ giữa cái thế giới chẳng có gì là hoàn mỹ này. Cô cười, chợt nghĩ, chẳng phải tâm hồn của người ta là toàn mỹ còn gì. Cái toàn mỹ nằm trong chính bản thân của mỗi người, nhưng sao, chẳng có ai nhìn thấy nó cả..

Thụy Đan thích lắm, cái cảm giác đứng trước biển, nhìn biển và cảm nhận về cuộc sống, về con người và những điều trong nó. Chẳng có ai hiểu cô, nhưng cô muốn hiểu tất cả mọi người; và cô biết, biển hiểu rõ nhân tình thế thái, hiểu rõ lòng dạ con người: sự hận thù, những ích kỷ, nhỏ nhen, ghen ghét, những buồn tủi, giận hờn, khổ đau, cả niềm hạnh phúc, và trên hết: đó là lòng thương yêu. Cô biết, bởi nhìn biển, cô thấy cả thế gian; thấy con người, thấy vạn vật và những thứ bên trong nó, thấy được bản chất của sự sống, thấy sự sinh sôi, sự hủy diệt; thấy những thứ còn, và mất. Đúng! Cô thấy được sự - thật!

Chuông điện thoại chợt réo vang cắt ngang dòng suy nghĩ.

- Đang ở đâu đó nhỏ? , giọng Tuyết Nhi oang oang, vẫn thế.
- Biển.
- Má ơi, Sài Gòn làm gì có biển? Mà đang ở đâu hả?

Thụy Đan mỉm cười.

- Uhm.. đôi khi thấy mệt mỏi với cái xô bồ của đất Sài Gòn thôi, đi đâu đó cũng tốt mà, phải không mà?
- Đi một mình nữa hả?
- Uhm..
- Mà lại muốn đạt cái tiêu chuẩn "3L" xưa giờ nữa chứ gì?

Con nhỏ nguýt rõ dài làm Thụy Đan phá lên cười.

- Uhm, tiêu chuẩn đó của tụi mình xưa giờ ngấm vào xương tao rồi, không bỏ được. Mà nè, hôm nay có trăng đẹp lắm, tụi mà vào đây chơi với tao đi.
- Khinh hả mà, tha cho tao. Tao chưa đến nổi vô trại như mà đâu.

Cười.

- Cười gì mà. Gần Tết rồi đó, về lẹ tao nhờ.
- Uhm, về chứ.. Một tháng nữa tao về.
- Về lẹ mà, gần đám nói con Hân rồi, mà không định về với nó hả?
- ...
- Nhóm mình còn mỗi mà thôi đó. Ế rồi về quê đi mà.

Thụy Đan không nhịn được cười trước giọng điệu của con bạn thân ngày nào. Nhóm bốn đứa, hai đứa thì đã có chồng con, một đứa cũng sắp lên xe hoa, vậy mà vẫn có thể đùa giỡn với nhau như thời còn đi học. Đôi khi, Thụy Đan thấy thật may mắn có được những người bạn như thế. Chân thành và quan tâm cô hết mực. Sống giữa

đời, còn cái gì quan trọng hơn tình yêu thương nữa, phải không những cô bạn gốc nghèo đáng yêu ngày nào..

- Đâu rồi mày? Im re vậy?
- Hihi, đang nhớ tụi bây.
- Xạo quá bà, tha cho tui. Về lẹ còn họp mặt cả nhóm đi quây một bữa. Lâu quá rồi chẳng khi nào đủ bốn đứa hết.
- Uhm, tao biết rồi..

Sóng rì rào vỗ từng đợt mạnh mẽ hơn. Lòng cô gái cũng đang gợn sóng. Kỷ niệm những ngày còn thơ bên nhóm bạn ủa về cũng là lúc cái ký ức dữ dội của tuổi thơ hiện lên rõ nét. Có một cái gì đó nhói ở trong lòng, nhưng lại qua rất mau. Những gì mà mỗi con người trải qua, dù là buồn hay vui, dù là hạnh phúc hay đau khổ, nước mắt hay nụ cười, cũng đều là những kinh nghiệm quý báu trong cuộc sống. Vấp ngã càng nhiều thì lại càng gặt hái được cho bản thân càng nhiều những kinh nghiệm sống. Và đó chẳng phải là thành công còn gì. Những cái gì gọi là uất ức, những thứ gì gọi là đau thương, những điều gì gọi là sự tráo trở, gian dối của con người, cô cũng đã từng nếm trải. Sự cô đơn, cô độc, xót xa, buồn tủi, lẫn oán hận đều đã ngang qua tâm hồn của Thụy Đan, thế nhưng, cái đọng lại sau cùng vẫn là tình yêu; bởi lẽ, con người sống điều cần nhất vốn là sự thương yêu..

Bước dần về phía trước để chân mình có thể chạm vào nước. Cái lạnh lạnh của nước biển, cái lạnh lạnh của gió như thấm dần vào

người cô. Đưa tay sờ lên trán, cô cảm nhận cái nóng bất thường. Sự yếu ớt của cơ thể khiến cho cô suy tư về sự sống và cái chết một cách rõ ràng hơn. Chẳng có cái gì trên thế gian là thường trụ bất biến, “có sinh ắt có diệt, có thành ắt có hoại”. Cô biết, và dường như khái niệm về cái chết đã lâu rồi không còn làm cô sợ hãi. Điều từng làm cô sợ hãi, chỉ vài ngày trước đây thôi, lại chính là lòng người.

Nở một nụ cười thật nhẹ, cô gái lại tiến thêm một bước nữa.

Cô chợt nhớ tới những người bạn cô đã xem là thân thiết, nghĩ đến người mà cô đã yêu bằng cái thứ tình yêu mang tính chất vị kỷ. Cô đã từng nghĩ, rằng bước chân vào nơi ấy là đúng hay sai? Gặp gỡ những con người ấy là tốt hay xấu? Những thứ mà cô nhận được vốn không hề như cô mong muốn. Tình cảm mà cô nhận được vốn chỉ là những thứ tình cảm xã giao bình thường mà cô đã tưởng rằng đó là những thứ tình cảm chân thật và đáng gìn giữ biết bao. Càng trân trọng càng thấy hụt hẫng. Trong phút chốc, cô thấy mình dường như thật sai lầm khi bước vào nơi đó. Một thế giới không thật, như cái thế giới ngày xưa mà cô từng sống; nhưng cô vẫn mong sẽ là những thứ tình cảm không ảo, bởi lẽ những người đang sống kia, vốn dĩ là - những - con - người - thật. Uhm, thật như cái gia đình ngày xưa với bao niềm vui, hạnh phúc lẫn đau khổ, xót xa ấy.

Ngày hôm đó, Thụy Đan đã khóc, khóc rất nhiều. Khóc cho niềm tin bị vỡ tan, và khóc cho sự cô độc đang bao trùm lấy một con người bé nhỏ. Đứng giữa bao nhiêu con người, cô vẫn cảm nhận sự

cô độc ngày càng xâm chiếm bản thân mình – sự cô độc đã bắt đầu từ những ngày thơ bé. Nhưng rồi, cô chợt giật mình. Cô đang làm gì vậy? Cho đi một thứ gì đó để chờ đợi sự đền trả hay sao? Vốn dĩ, yêu thương cho đi là yêu thương không bao giờ lấy lại, càng không bao giờ chờ đợi sự đền đáp, đó mới thực sự là tình yêu thương. Bất cứ một thứ gì được cho đi, dù là vật chất hay tinh thần, trước giờ cô chưa từng mong chờ sự đáp trả, cũng chưa từng nghĩ đến, vậy thì tại sao hôm nay lại đi chệch hướng và lạc đường? Hãy trả về đúng nghĩa của yêu thương, tình yêu thương nhân loại, chúng sanh, bỏ qua những gì gọi là ích kỷ, nhỏ nhen; bỏ qua cả cái thứ tình yêu vị kỷ để hướng nó về một thứ tình yêu khác: bao dung hơn, vị tha hơn, thuần khiết hơn.

Trong phút chốc cô thấy lòng mình thanh thản lạ thường. Mỉm cười thật nhẹ, cô thấy tim mình lại tràn ngập tình thương yêu. Không còn những bức bối, không còn sự ngọt ngào, khó thở của đau thương; cũng không còn thứ vị kỷ thường ngày. Tất cả đã được chuyển hóa, sự chuyển hóa đầy diệu kỳ. Cô đã ngộ được thêm một chân lý.

Thụy Đan chấp tay lại, niệm Phật. Cô biết, mình đã vượt qua thêm được một thử thách nữa. Con đường dường như đã lại gần thêm, chút nữa.

Hình ảnh nồi bánh chưng còn nghi ngút khói bốc lên trong

đầu cô gái. Sắp Tết rồi. Cô lại sắp được về quê, về với gia đình, về với những người thân yêu nhất. Sẽ cùng má gói bánh cho cả gia đình, cùng đón một đêm Giao Thừa thật ấm áp. Xem Táo Quân, ăn bánh, uống trà và đón chờ pháo hoa trong tiếng cười rộn rã. Một năm mới sắp đến rồi. Nắng ấm lại trở về sau mùa Đông lạnh lẽo. Nắng ấm của hy vọng báo hiệu sẽ lại là một mùa ấm no cho cả thế gian. Tiếng cười sẽ về thay cho nước mắt. Tất cả đều sẽ tươi đẹp - ở ngày mai.

Thụy Đan rào bước, nhẹ nhàng và bình yên đến lạ. Tà áo trắng nhẹ đưa theo làn gió như muốn khẳng định một điều không bao giờ thay đổi: dù có khó khăn, dù bao trắc trở, cô nguyện vẫn sẽ luôn giữ cho bản thân thuần khiết như một bông sen trắng, hướng về Chánh Pháp với tất cả niềm tin và ý chí vững vàng. Tình yêu thương sẽ đưa đường cho cô trở về với Chân – Thiện – Mỹ.

- "Thưa Đức Thế Tôn! Con gái của người đã lại sẵn sàng cho những thử thách mới như lời con đã nguyện!"

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 7 tháng 1 năm 2010